

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Vlachem v právní věci

žalobkyně: **RAIEL, s. r. o.**, IČO: 26693062
se sídlem Malobřevnovská 2, Praha 6
zastoupená Mgr. Kateřinou Vaňkovou, advokátkou
se sídlem Loretánské náměstí 3, Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
se sídlem Rašínovo nábřeží 42, Praha 2

o náhradu škody,

o žalobě pro zmatečnost podané žalovanou proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2020, č. j. 28 Co 173/2020-228, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 1. 7. 2020, č. j. 28 Co 173/2020-231,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2020, č. j. 28 Co 173/2020-228, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 1. 7. 2020, č. j. 28 Co 173/2020-231, se **zrušuje**.

Odůvodnění:

1. Městský soud v Praze usnesením ze dne 28. 5. 2020, č. j. 28 Co 173/2020-228, ve znění usnesení ze dne 1. 7. 2020, č. j. 28 Co 173/2020-231, odmítl odvolání žalované proti výrokům I a II rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 28. 11. 2019, č. j. 20 C 56/2016-207.
2. Rozhodl tak podle § 211 a § 43 odst. 2 o. s. ř., z důvodu, že žalovaná přes výzvu soudu prvního stupně danou jí usnesením ze dne 3. 4. 2020, které jí bylo doručeno dne 9. 4. 2020, nedoplnila odvolání o vymezení odvolacího důvodu, a proto je není možné projednat a přikročit na jeho podkladě k přezkumu jím dotčené části napadeného rozsudku.
3. Podáním došlým Městskému soudu v Praze dne 15. 7. 2020 podala žalovaná proti usnesení odvolacího soudu (dále i jen „napadené usnesení“) žalobu pro zmatečnost. Namítla, že odvolání pojala sice stručně a avizovala jej doplnit, což ani přes výzvu soudu neučinila, přesto se však podle jejího názoru nejednalo o typicky blanketní odvolání, ale o podání obsahující všechny zákonné náležitosti včetně vylíčení odvolacích důvodů. To ostatně potvrzují i procesní reakce jak soudu prvního stupně, který odvolání doručil žalobkyni, tak i žalobkyně, která s jeho důvody věcně polemizovala. K odmítnutí odvolání tak podle žalované nebyl důvod. Proto navrhla zrušení napadeného usnesení a současně i odklad jeho vykonatelnosti.

4. Žalobkyně s žalobou nesouhlasila, jsouc přesvědčena, že pro odmítnutí odvolání byly splněny všechny zákonné předpoklady. Jen z té skutečnosti, že jí bylo odvolání doručeno a že se k němu vyjádřila, nelze dovozovat opak; ostatně na úvod svého vyjádření k odvolání uvedla výslovně, že v něm postrádá vymezení odvolacího důvodu. Proto navrhla zamítnutí žaloby.
5. Městský soud v Praze (dále i jen „soud“) jako soud příslušný k řízení o žalobě (§ 235a odst. 1 část věty druhé před středníkem o. s. ř.) předně konstatuje, že žaloba byla podána oprávněnou osobou (účastníkem řízení - § 229 o. s. ř.) a včas (v tříměsíční lhůtě běžící od doručení napadeného usnesení žalované dne 9. 7. 2020 - § 234 odst. 1 o. s. ř.), splňuje obsahové náležitosti požadované v ust. § 232 odst. 1 o. s. ř., včetně vylíčení důvodu zmatečnosti podle § 229 odst. 4 o. s. ř., a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je ve smyslu tohoto důvodu zmatečnosti přípustná.
6. Podle § 229 odst. 4 o. s. ř. žalobou pro zmatečnost účastník může napadnout mj. pravomocné usnesení odvolacího soudu, kterým bylo odmítnuto odvolání.
7. Podle § 205 odst. 1 o. s. ř. v odvolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se napadá, v čem je spatřována nesprávnost tohoto rozhodnutí nebo postupu soudu (odvolací důvod) a čeho se odvolatel domáhá (odvolací návrh). Podle § 211 a § 43 odst. 2 o. s. ř. není-li přes výzvu předsedy senátu podání řádně opraveno nebo doplněno a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat, odvolací soud usnesením podání, kterým se zahajuje řízení (tj. odvolání), odmítne. Podle § 212a odst. 2 o. s. ř. rozsudek nebo usnesení, jímž bylo rozhodnuto ve věci samé, nelze přezkoumat podle odstavce 1, neobsahuje-li odvolání přes výzvu soudu (§ 43 a § 209 o. s. ř.) ve věcech neuvedených v § 120 odst. 2 žádné odvolací důvody.
8. Z obsahu spisu Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 20 C 56/2016 se podávají následující, pro rozhodnutí o žalobě pro zmatečnost právně významné skutečnosti.
9. Rozsudkem ze dne 28. 11. 2019 jmenovaný soud jako soud prvního stupně rozhodl, že „[p]rojednávaná věc o nároku na zaplacení škody představované nemožností užívat předmětné nemovitosti za roky 2009 až 2013 včetně, uplatňovaná žalobkyní ve výši 3 153 190,20 Kč, je co do základu opodstatněna. O výši uplatněného nároku a o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto konečným rozsudkem.“ (výrok I), ve výroku II uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 587 858,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku a výrokem III zamítl žalobu o zaplacení částky 461 878,10 Kč.
10. V rámci odůvodnění mezitímního výroku I se soud prvního stupně vypořádal mj. s argumentací žalované, pokud na svoji obranu namítala, že pasivně legitimovaným subjektem k uplatnění nároku na náhradu ušlého zisku není ona, ale společnost NIVOR s. r. o. Výrokem II rozsudku uložil soud prvního stupně žalované zaplatit částku sestávající jednak z (vlastních) nákladů řízení, vynaložených žalobkyní v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 49 Cm 157/2006, zahrnujících i smluvní odměnu advokáta, jednak z nákladů řízení, které byla žalobkyně v tomto řízení povinna zaplatit protistraně (společnosti NIVOR s. r. o.).
11. V odvolání ze dne 25. 2. 2020 žalovaná vytkla výroku I napadeného rozsudku, že „základ tohoto dílčího nároku není dán a že žalovaný není ohledně tohoto nároku nositelem věcné pasivní legitimace“. Ve vztahu k výroku II namítla „naprosto nesprávný právní závěr soudu prvního stupně, pokud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve skutečné výši, účtované advokátem, a nikoli podle advokátního tarifu.“ Dále uvedla, že „podrobné odvolací důvody, jakož i právní argumentace k oběma napadeným výrokům, budou uvedeny v doplnění odvolání“. To však před vydáním napadeného usnesení již nepředložila, ač k tomu byla vyzvána usnesením soudu prvního

stupně ze dne 3. 4. 2020, které jí bylo doručeno dne 9. 4. 2020, a podle jehož výroku měla doplnit odvolání o uvedení odvolacího důvodu ve lhůtě patnácti dnů od doručení usnesení, s poučením o možnosti odmítnutí odvolání.

12. Důvodem žaloby pro zmatečnost podané podle § 229 odst. 4 o. s. ř. je odvolacím soudem chybně učiněný závěr o tom, že odvolání muselo být odmítnuto (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 1. 2017, sp. zn. 21 Cdo 1834/2015).
13. Otázka náležitého (resp. postačujícího) vymezení odvolacího důvodu je předmětem ustálené soudní judikatury. V usnesení ze dne 25. 5. 2011, sp. zn. 21 Cdo 3967/2010, k tomu Nejvyšší soud uvedl mj. následující: „[p]rostřednictvím odvolacích důvodů odvolatel sděluje, proč uplatnil proti rozhodnutí soudu prvního stupně tento řádný opravný prostředek (v čem spatřuje nesprávnost rozhodnutí nebo postupu soudu prvního stupně). Požadavky ustanovení § 212a odst. 2 o. s. ř. ovšem nelze přepínat; "žádné odvolací důvody" neobsahuje odvolání z pohledu ustanovení § 212a odst. 2 o. s. ř. tehdy, bude-li podáno zcela bez odůvodnění (ve formě tzv. blanketního odvolání), nebo bude-li obsahovat toliko pouhý poukaz na zákonné vymezení některého z odvolacích důvodů uvedeného v ustanovení § 205 odst. 2 o. s. ř. nebo s uvedením (citováním) jeho znění, anebo bude-li sice obsahovat určité konkrétní okolnosti jej zdůvodňující, avšak zcela bez vztahu (souvislosti) s daným předmětem řízení. Za neuvedení "žádných odvolacích důvodů" v odvolání ve smyslu § 212a odst. 2 o. s. ř. však nelze pokládat situaci, kdy odvolatel (i opětovně) prezentuje v odvolání určitá konkrétní skutková tvrzení, která sám považuje za právně významná, avšak která (z pohledu napadeného rozhodnutí ve věci samé) za právně významná vzata nebyla (a případně ani objektivně právně významná být skutečně nemusí)... Odvolatel proto vyhoví požadavku ustanovení § 205 odst. 1 o. s. ř. na uvedení odvolacích důvodů, i když ve svém odvolání uvede takový důvod, který je z hlediska možné věcné nesprávnosti rozhodnutí soudu prvního stupně či vadnosti jeho procesního postupu nepřijatelný, nebo z jehož pohledu vůbec není možné (přípustné) správnost rozhodnutí odvolacího soudu či jeho procesního postupu posoudit. Postačuje zde, že takový, konkrétně vymezený důvod, má (vůbec) vztah k předmětu řízení, o němž se vyslovuje odvoláním napadené rozhodnutí ve věci samé. V takovém případě je splněna podmínka, že "odůvodnění" odvolání současně představuje uvedení odvolacího důvodu podle ustanovení § 205 odst. 1, 2 o. s. ř.“
14. Soud je toho názoru, že promítnutím shora uvedeného judikatorního výkladu požadavků ustanovení § 212a odst. 2 o. s. ř. na souzenou věc nutno dospět k závěru, že obsah odvolání žalované, jakkoliv vskutku minimalistický, nebránil dalšímu pokračování odvolacího řízení.
15. Námitkou o nedostatku své věcné pasivní legitimace totiž žalovaná sice stručným, přesto však zřetelným způsobem zpochybnila řešení otázky, na jejímž řešení stál mezitímní výrok I napadeného rozsudku. Takto stručná formulace odvolacího důvodu by jistě nepostačovala v situaci, v níž by otázka pasivní věcné legitimace více do úvahy připadajících subjektů nebyla v řízení před soudem prvního stupně vůbec řešena; v souzené věci tomu však bylo právě naopak. Z odvolání nelze podle soudu dovodit jinak, než že žalovaná nadále trvá na tom, že k náhradě ušlého zisku je povinna společnost NIVOR s. r. o., a nikoliv stát, a nesouhlasí s opačným řešením této otázky soudem prvního stupně, záležejícím v kvalifikování její obranné argumentace jako neopodstatněné.
16. Výtkou o neaplikování advokátního tarifu pak žalovaná zpochybnila určení výše nákladů zastoupení, k jejich náhradě byla zavázána výrokem II napadeného rozsudku. Uvedená námitka, mající jednoznačný vztah k vlastním nákladům řízení žalobkyně, může být jistě z hlediska věcné správnosti napadeného rozsudku nepřijatelnou pro posouzení nákladů, jež vynaložila protistrana a o nichž bylo k tíži žalobkyně pravomocně rozhodnuto. To však na projednatelnosti odvolání i

v této části z pohledu závěrů vyložených ve shora citovaném usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2011, sp. zn. 21 Cdo 3967/2010, podle názoru soudu ničeho nemění.

17. V napadeném usnesení vyslovený závěr o neprojednatelnosti odvolání žalované, jež vedl odvolací soud k jeho odmítnutí, proto není správný.
18. Proto soud napadené usnesení zrušil (§ 235e odst. 2 věta první o. s. ř.). O návrhu žalované na odklad jeho vykonatelnosti za této situace již nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Praha 23. září 2020

JUDr. Pavel Vlach v. r.
samosoudce